

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

IN NEDERLAND 60 Cts

26

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL

AMELIA EARHART

AMELIA EARHART

ons volledig tekenverhaal door JOKE

AMELIA Earhart werd geboren te Boston (Massachusetts) in januari 1899. Als kind reeds hield zij meer van hengelen, paardrijden en wintersport dan van haar poppen.

De jaren gaan voorbij. Amelia slaagt voor haar baccalaureaat en oefent dan verschillende beroepen uit. Eindelijk laat zij zich inlijven bij het Canadees Rood Kruis en werkt gedurende twee jaar in een kliniek van Toronto als hulpverpleegster.

En na afloop van de meeting...

En als zij weer op de begane grond staan...

Als eerste Amerikaanse vrouw krijgt Amelia haar vliegbrevet. De kosten van benzine, loods en onderhoud zijn echter te hoog. Zij moet het vliegen vaarwel zeggen en in 1926 vinden wij haar te Boston terug als sociale assistente.

Enkele tijd geleden heeft Mrs Guest, van Philadelphia, een vliegtuig gekocht waarmee zij de Atlantische Oceaan wou oversteken. Haar familie verzette zich echter heftig tegen dit plan. Zij heeft op mij beroep gedaan om haar droom te verwezenlijken...

En op 18 juni 1928 stijgt het watervliegtuig « Friendship » te Trepassey Harbour, in New Foundland, op...

Reeds bij het vertrek moet Stultz worstelen tegen een heftig orkaan en een dikke mist.

Het benzineverbruik stijgt angstwekkend. De vleugels van het vliegtuig worden loodzwaar van het ijs dat er zich op vast heeft gezet.

Amelia doet alsof zij het gevaar niet merkt en noteert zorgvuldig al haar indrukken.

Eindelijk, 20 uur en 40 minuten nadat zij zijn opgestegen, landt de « Friendship » te Burrit Port in het land van Wales. Amelia Earhart is de eerste vrouw die van het westen naar het oosten over de grote plas vloog.

IN Amerika wordt Amelia triomfantelijk onthaald. Gedurende de vier jaar die volgen, brengt zij verschillende afstandsrekords op haar naam. Ze werd invliegster en gaf verschillende voordrachten over de luchtvaart. In 1931 huwde zij met George-P. Putman.

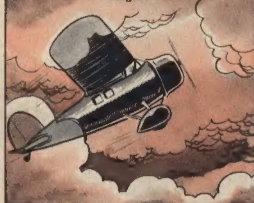
Amelia droomt er van de Atlantische Oceaan helemaal alleen over te steken. Zij wordt aangemoedigd door haar man. Ze legt zich toe op de studie van de navigatie en radio...

Op 20 mei 1932 's avonds stijgt Amelia met haar Lockheed Vega van 600 PK op te Harbour Grace, in New Foundland.

Amelia heeft met een vreselijk orkaan te worstelen en moet zo hoog mogelijk vliegen...

Maar heel spoedig worden de vleugels zwaar van het ijs en de Lockheed duikt naar beneden.

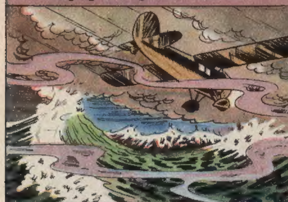

De hoogtemeter is stuk. De wijzer die het aantal omwindingen meet, eveneens. Amelia vraagt zich af wat ze moet doen : terugkeren ?...

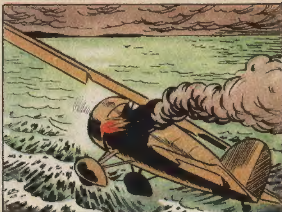

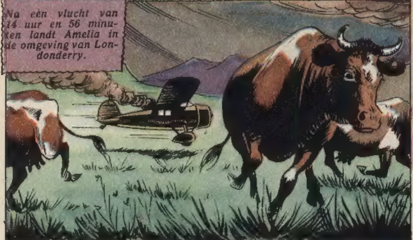
Vier uur na de start komt er een lek in een benzinereservoir, en de kostbare vloeistof loopt opzij de ontsnappingsbuis weg...

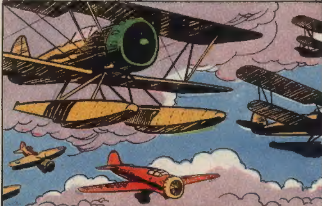

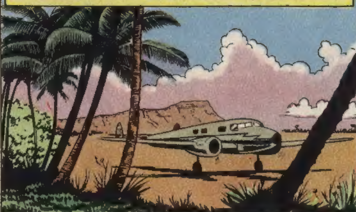

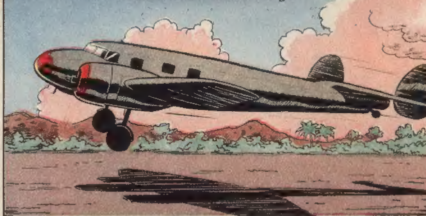
TWEE jaar later besluit Amelia een reis om de wereld te maken langsheen de evenaar. De navigator Fred-J. Nooman zal haar vergezellen. De eerste vlucht zal gaan van Honolulu naar het eiland Howland.

In maart 1937 loopt haar tweemotorige Lockheed Elektro echter averij op. Men moet het vertrek uitstellen. Het weer is slecht en Amelia besluit haar reis in de tegenovergestelde richting te beginnen.

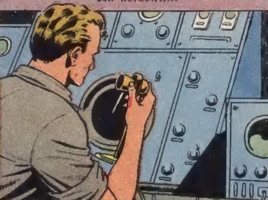

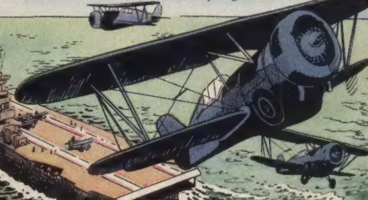

De volgende morgen, 3 juli, begint het oorlogsschip « Colorado » met de opzoekingen. De Amerikaanse regering vraagt aan alle radiostations hun uitzendingen stop te zetten ten einde in kontakt te kunnen komen met Amelia. Haar vliegtuig immers was voorzien van een speciaal toestel dat heel lang op de golven kan blijven drijven.
Eindelijk kan men in kontakt treden met het vliegtuig van Amelia. De uitzending is echter veel te zwak...

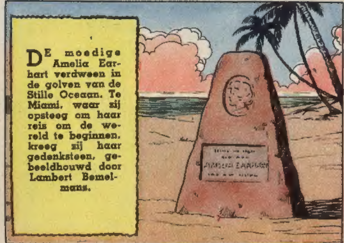

IS AMELIA WERKELIJK DOOD ? Er blijft enige twijfel bestaan, ten gevolge van een verklaring van een Amerikaans technicus. Volgens de inboorlingen van het eiland Majoru kon de Lockheed de vaste grond bereiken. Een vleugel van het vliegtuig verschijnt regelmatig aan de oppervlakte, want het water is er niet diep. Heel spoedig zal men grondige opzoekingen doen. Zal men werkelijk een mysterie ophelderen ? De toekomst zal het uitwijzen...

Einde

Volgende week : SABOTAGE.

ONDER ONS VERMA

LEVE DE VAKANTIE!

De zware examenperiode ligt gelukkig achter de rug! Binnen enkele dagen maken wij onze koffers, en zullen wij ons eindelijk kunnen begeven naar het vakantieoord waar wij sinds lange maanden van dromen.

Er zijn jongens en meisjes die houden van de zee. Er zijn er anderen die houden van de bergen, de Ardennen, de Kempen of eenvoudig de boerenbuiten. Overal kan men zich goed vermaken, wanneer men vrij is van zorgen en de zon vrolijk aan de hemel staat.

Duizenden Kuifjeslezers zullen zich tijdens deze vakantie naar het buitenland begeven, zij zullen er heel wat boeiende dingen zien. Het is altijd interessant de levenswijze van de andere volkeren van nabij gade te slaan. Nu zullen we eens heel wat met eigen ogen kunnen zien, wat wij totnogtoe alleen in boeken, in de bioskoop of op het TV.-scherm gezien hebben, en de werkelijkheid is soms nog veel mooier dan het spiegelbeeld dat we er van te zien kregen.

Wie waarlijk ten volle van zijn vakantie wil genieten, moet er steeds aan denken dat hij overal en altijd zijn ogen goed moet open houden, en alles aandachtig bekijken, vormen, kleuren, bewegingen, in één woord: het leven.

Ik ben er van overtuigd, dat wanneer de vakantie weer zal voorbij zijn, al onze lezers met een rijkere ervaring naar school zullen terugkeren.

Kuifje

GOED NIEUWS!

Lambik, Suske en Wiske komen volgende week terug als de helden van een nieuw tekenverhaal van W. Vandersteen:

DE GROENE SPLINTER

HET WIEROOKVAT

IK vind Kuifje prachtig, schitterend, geweldig, en die verhalen: ze zijn enig! Nog nooit heb ik zo'n verzorgd en boeiend weekblad gezien, met zoveel kleurbladzijden! schrijft Irène Beelen, van Brussel. Ik zal er nooit van scheiden, zelfs al word ik honderd jaar, en ik ben er zeker van, dat mijn ouders, zusters en broer mijn mening delen. Ik ben drie maanden ziek geweest en in drie maanden heb ik bijzonder veel plezier beleefd aan uw blad!

EEN JONGE TEKENAAR

Jean-Claude Parein, van Vilvoorde, stuurde mij een drietal mooi gekleurde tekeningen van Zonnebloem, Kuifje en Kapitein Haddock. Hij vroeg me naar mijn opinie, maar vergat mij zijn leeftijd te vermelden. Om tekeningen van jonge lezers te kunnen waarderen, moet ik eerst en vooral hun ouderdom kennen natuurlijk. Laat mij die eens kennen, Jean-Claude!

VRIENDSCHAP

Gerard Segers stuurde mij uit Bornhofen a. Rhein een mooi zichtkaartje van een van die romantische Rijnburchten. Beste dank, Gerard!

De Postbode wordt verwacht

José Gommeren, Overd'Aa, 191, Essen (Grens) *zou graag in het Engels willen corresponderen met een Kuifjeslezer van over zee.*

Irène Beelen, Magnolialaan, 20, Brussel II, *zou graag willen corresponderen met een Kuifjeslezeres uit om het even welk land, maar liefst uit Belgisch Kongo, India of Zwitserland. Irène is 15 jaar, en haar hobby's zijn: lektuur, zwemmen en prentbriefkaarten verzamelen. Zij spreekt Nederlands en Frans.*

Paula Vranckx, Eerste laan, landhuis « Zonnewende », 28, Maaseik, 15 jaar, *wenst te corresponderen met een meisje van goede familie van ongeveer 15 tot 17 jaar uit Luik, Leuven, Hasselt of de Belgische kust. Paula geeft de voorkeur aan een meisje die aan het koninklijk atheneum studeert.*

Gelieve de postbode te laten rondstrooien dat ik een vriend zoek, die belang stelt in scheepvaart, zeilvaart, ongeveer 15 jaar oud is, Nederlands of Frans spreekt, zo schrijft Arthur Sienart, Kronenbergstraat, 2, Antwerpen.

Johan-Alfred Beer, D.j.l. Perak Barat 111, Surabaja (Indonesië), *is 16 jaar oud. Hij zou graag met iemand willen corresponderen die postzegels verzamelt.*

Jan Verbist, Kapelsesteenweg, 207, Ekeren-Donk, *zoekt een Kuifjeslezer uit Vlaanderen van 8 tot 9 jaar. Jan houdt van geschiedenis, avonturen en lektuur.*

EEN NIEUWE KUIFJE'S KLUB

Gilbert Hernalsteen, Mechelsesteenweg, 42, Sterrebeek *schrijft mij dat hij in zijn gemeente een* Kuifje's wielerklub *zou willen stichten. Kuifjeslezers uit zijn omgeving worden verzocht zich met Gilbert in verbinding te stellen.*

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

DE TOEKOMENDE TIJD

Onderwijzer : Piet, vervoeg het werkwoord slachten.

Piet : Ik slacht, gij slacht...

Onderwijzer : Goed en nu in de toekomende tijd.

Piet : Ik zal spek eten.

DE BRIL EN DE TAART

— Grootmoeder, vergroot je bril erg ?

— Ja, jongen.

— Wil je hem dan afzetten als je me een stuk taart snijdt ?

ADAM IS NOG OUDER

— Mag ik me voorstellen ? Mijn naam is OUD

— Aangenaam, maar zo oud als de mijne is je naam zeker niet. Ik heet namelijk Adam.

ER IS MEERVOUD EN MEERVOUD

Meester : Piet, geef het meervoud van klas ?

Piet : Klassen, meester.

Meester : En het meervoud van kind ?

Piet : Tweeling, meester.

Wilt u zo vriendelijk zijn me even m'n hamer aan te geven ?

IN HET STATION

Jongen : Een spoorkaartje voor Gent a.u.b. ?

Bediende : Welke klas ?

Jongen : Vierde studiejaar, meneer.

ALTIJD GELIJK

Winkelchef (tot winkeljuffer) — Hoe kom je er bij om met die dame van mening te verschillen ? Je weet toch dat de klanten altijd gelijk hebben !

Winkeljuffer. — Maar ze zei, dat we afzetters waren !

DE KUNST OF HET KLEED

Dame (tot vriendin op 'n tentoonstelling van schilderijen) : O, wat zou ik gaarne de schilder van dit portret ontmoeten.

Gevleide kunstenaar (achter haar) : Mag ik mij even bekend maken, madame ? Ik ben de schilder.

Dame : Wat prettig ! Kan je mij zeggen wie het kleed van je model heeft gemaakt ?

MOGELIJK

— Ik moet u bepaald kennen. Ik heb uw gezicht al meer gezien.

— Dat kan... Ik loop er al enige jaren mee rond !

GESCHIEDENIS

— Heeft uw zoon zijn diploma behaald ?

— Neen. Hij is door de mand gevallen voor geschiedenis, maar ze hebben hem ook vragen gesteld over dingen, die gebeurd zijn lang vóór die duts op de wereld gekomen is !

ANDERS

— Ja, mijn vrouw is erg ordelijk. Voor ze gaat winkelen, schrijft ze alles op.

— Dan is de mijne weer anders. Die laat alles in de winkels opschrijven.

DE TEST VAN DE WEEK

HEB JE EEN GOED GEHEUGEN ?

1. **Ken je je les als je haar twee keer hetzij hardop, hetzij stil leest ? . . . .**
2. **Is het kinderspel voor je een lang gedicht van buiten te leren ? . . . .**
3. **Ben je in staat een rol uit een toneelstuk vlug en goed van buiten te leren ? . . . .**
4. **Kan je goed historische data onthouden ? . . . .**
5. **Onthou je makkelijk telefoonnummers ? . . . .**
6. **Weet je nog nauwkeurig wat je op een dag van vorige week hebt gedaan ? . . . .**
7. **Onthou je heel lang een feit, een les, een opmerking ? . . . .**
8. **Wanneer je getuige bent van een ongeluk, kan je dan de feiten nauwkeurig weergeven ? . . . .**
9. **Herinner je je nog heel goed een episode uit je prille kinderjaren ? . . . .**
10. **Herken je een plaats die je jaren geleden één keer hebt gezien ? . . . .**
11. **Kan je een melodie zingen als je ze twee keer hebt gehoord ? . . . .**
12. **Kan je je weg terugvinden, zelfs indien je vrienden trachten je op een dwaalspoor te brengen ? . . . .**
13. **Kan je zeggen in welk boek, welke bladzijde een bepaalde tekst staat ? . . . .**
14. **Kan je makkelijk het voorwerp terugvinden dat je lang geleden hebt opgeborgen ? . . . .**
15. **Maanden geleden heb je een les geleerd. Volstaat het ze eens te herlezen om ze weer zonder fouten te kunnen opzeggen ? . . . .**
16. **Hoeft men je nooit iets te herhalen of te herinneren ? . . . .**
17. **Onthou je een tekst woordelijk ? . . . .**
18. **Kan je makkelijk op een ander instrument een melodie terugvinden ? . . . .**
19. **Doet men in je omgeving herhaaldelijk beroep op je geheugen om een of ander feit, gebeurtenis te herinneren ? . . . .**

Totaal . . .

DE POSTILJON GEEFT JE ANTWOORD OP DE VRAGEN VAN DE TEST !

DOOR WILLY VANDERSTEEN

!

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER

DE MEESTER VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

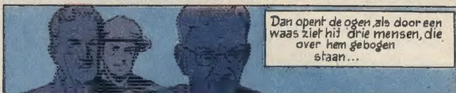
Dan ontsnapt uit de geheime basis en ziet plotseling uit de kratermond een interplanetaire raket opstijgen...

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHLOROPHYL

GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

EEN AVONTURENROMAN
DOOR ANDRE FERNEZ
Geïllustreerd door E. AIDANS

DE STEM VAN NUMMER EEN

Serge Gauvin is er van overtuigd dat Nummer 1 van de Organisatie H niemand anders is dan Brown-Sequa. Hij krijgt de toelating een huiszoeking te doen bij de direkteur van La Ciudad.

ER was een half uur verlopen en ze waren nog geen stap verder. Brown-Sequa bekeek zijn bezoekers welwillend en er speelde een dubbelzinnig glimlachje om zijn lippen. Hij leunde met de rug tegen de muur, rookte een zware havana en antwoordde beleefd op alle vragen die hem gesteld werden, zelfs op de meest zonderlinge, zelfs op die welke een eerlijk man als beledigend kon aanzien. Maar het onderzoek schoot niet op.

HET spreekt vanzelf dat de waardige, eerlijke doctor Brown-Sequa nooit had horen spreken over de Organisatie H en dus nog veel minder Nummer één kende. Voor hem was heel dit verhaal verzonnen, het leek op een detektiveroman, het was een wansmakelijke grap. Hij zou ook niet geduld hebben dat er een huiszoeking werd verricht bij hem, indien die heren hem geen mandaat getoond hadden. Brown-Sequa deed zich voor als een voorbeeldig burger, een man die de wetten respekteert maar die z'n eigen mening heeft over het vreemd en lichtzinnig optreden van hoge ambtenaren...

Zoals Gauvin het enigszins had gevreesd : de huiszoeking had geen resultaat opgeleverd. Het zwarte notaboekje lag niet meer in de schuif met dubbele bodem, het alarmsysteem was verdwenen en toen Serge aan het knopje van de videofoon draaide, bemerkte hij dat het toestel in een volkomen ongevaarlijk televisietoestel was veranderd...

Brown-Sequa had dit bezoek voorzien; dat stond vast. Hij had de tijd gekregen zich op alles voor te bereiden, zich een houding te geven en de antwoorden, die hij tijdens de ondervraging zou geven, zeer zorgvuldig bestudeerd. Resultaat van de hele zaak : de heren van de veiligheidsdienst en de politie stonden daar met de mond vol tanden. Er waren natuurlijk de foto's van het zwarte notaboekje. Op aandringen van Gauvin, had de hoofdinspekteur van de veiligheidsdienst hierover nog niet gerept. Vermits de doctor niet wist dat deze foto's bestonden, zouden ze op hem wel het nodige effekt maken. Meer ook niet. Brown-Sequa wist immers ook dat die foto's alléén, indien men het origineel niet kon vinden, geen afdoend bewijs vormden. Niemand kon immers bewijzen dat dit notaboekje werkelijk bij hem was geweest en men het in zijn huis had gefotografeerd. Bovendien stond de naam van Nummer één er niet op !

— Neen, dacht Serge, zo gaat het niet langer. Ik moest iets anders zoeken. Maar wat ?

— Ik hoef u wel niet te zeggen, heren, zo zei Brown-Sequa plotseling met zeemzoete stem, dat ik meen dat die zaak een staartje zal krijgen. Ik heb heel veel relaties in de politieke middens. Indien nodig, eis ik een interpellatie... Men kan de reputatie van eerlijke burgers niet ongestraft door het slijk halen, heren.

San Martin trok een lelijk gezicht. Hij was zichtbaar verveeld met die zaak en de agent van de contra-spionage keek naar het plafond alsof hij de hemel tot getuige wilde roepen, dat hij z'n neus niet vrijwillig in dit wespennest had gestoken. Onnodig te zeggen dat Gauvin erg zenuwachtig was en z'n hersens pijnigde om een oplossing te vinden.

WAAR IS DE KNECHT ?

SERGE stond nabij de halfopen deur en zag de meid weer voorbijgaan. Hoe was het mogelijk dat hij haar nooit te voren in dit huis had gezien ?... Zou ze misschien de knecht vervangen ?...

Waarachtig ! Dat was een vingerwijzing van het lot. Serge voelde dat hij een draad in handen hield en dat hij die niet meer mocht lossen. Waar was die geheimzinnige knecht ? Waar had hij zich verborgen, die doofstomme dienaar ? Brown-Sequa had toch gezegd dat hij nooit van hem scheidde ? Waarom dan juist vandaag wel ? Hij stapte resoluut op Brown-Sequa toe. Deze laatste bekeek Serge glimlachend, maar die glimlach was in volkomen tegenspraak met de woede, met de haat die in z'n blik te lezen stond.

— Hebt u me iets te vragen, señor Lortiz ?

— Ja, ik wou weten waar uw knecht op dit ogenblik is ?

Brown-Sequa antwoordde niet dadelijk. Hij wendde het gelaat af en Serge meende te zien dat de glimlach om de lippen van de dagbladdirekteur verstijfde...

— Ik gaf hem vrijaf vandaag. Waarom ?... Waarom wilt u die arme jongen in dit dom onderzoek betrekken ?

— Dat weet ik nog niet, maar ik zal het spoedig ontdekken... Hebt u een foto van die arme jongen in uw huis ?

De doctor beefde, daar had Gauvin durven op zweren.

— Een foto ?... Neen, die heb ik niet... Ik heb niet de gewoonte de foto's van mijn knechten te kollektioneren !

San Martin en de agent van de tegen-spionage bekeken elkaar verrast. Zij vonden het optreden van Gauvin ongepast en bovendien snapten ze niet waar hij naartoe wilde.

— Jammer. Om hoe laat komt hij terug ?

— Dat weet ik niet. Deze avond waarschijnlijk... Maar ik zie niet in...

— Logeert hij bij u ?

Brown-Sequa bekeek Serge met een zweem van onrust op het gelaat...

— Ja, natuurlijk.

— Wijs me z'n kamer.

— Mijnheer, m'n geduld is ten einde. Moet ik er u aan herinnerent dat u vreemdeling bent en dat u geen toelating hebt de wet te spellen aan een Argentijns burger !

— Jammer dat ik u moet tegenspreken. Ik ben gedekt door uw

minister van Binnenlandse Zaken, vergeet dat niet. Bovendien werk ik slechts mee aan een onderzoek. De verantwoordelijkheid ligt in handen van deze twee hooggeplaatste Argentijnse ambtenaren! Trouwens, doctor Brown-Sequa, u hoeft me de kamer van uw knecht niet te wijzen. Ik zal ze wel alleen vinden!

Serge verdween en liet de Argentijnen verbaasd achter. Als Brown-Sequa de jonge Fransman vlug de trap hoorde oplopen, werd hij lijkbleek. Hij staarde voor zich uit en beefde van machteloze woede...

*

HET was een zeer banale kamer en zoals alle kamers van dienstboden erg spaarzaam bemeubeld. Er stond niets anders dan een ijzeren bed, een kast, een kleine tafel en twee stoelen. Gauvin bleef op de drempel staan. Z'n hart klopte in z'n keel. Hij had het gevoel op de grens te staan van een verboden zone, op de grens van een zone die gevaarlijke geheimen verborg... Nu, hij zou ze exploreren! Toch was hij erg bang. De stoutmoedige, haast fantastische veronderstellingen die hij daareven had gemaakt, toen hij eensklaps had gedacht aan de STEM VAN BROWN-SEQUA, zakte in het niet... Indien hij NIETS zou vinden!

Langzaam, aandachtig keek hij de kamer rond. Z'n blik bleef hangen aan de kast. Met z'n loper had hij die in minder dan tien sekonden open. Er stak linnengoed in die kast en kleren die netjes, ordelijk gerangschikt waren. Verder enkele boeken, oude papieren en... een klein opnametoestel met magnetische banden...

— DE STEM VAN NUMMER EEN! fluisterde Serge. Hoe is het mogelijk dat ik daaraan niet eerder heb gedacht?

Serge zag bleek van opwinding en spanning, maar hij was blij want hij voelde dat zijn ontdekking zéér belangrijk was.

VOLGENDE WEEK:

HET BREIN VAN DE ORGANISATIE H

VOLGENDE WEEK

EEN NIEUW EN BOEIEND TEKENVERHAAL

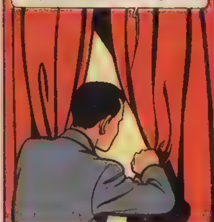
DE GROENE SPLINTER
DOOR WILLY VANDERSTEEN

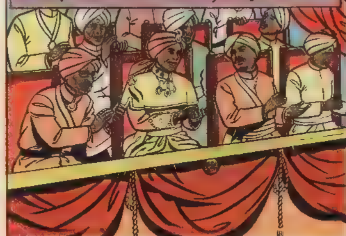
TEKST EN TEKENINGEN
van
FRANS CRAENHALS

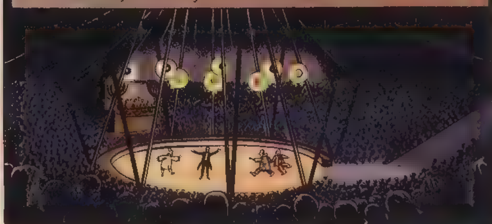
DE ZWARTE

in
vind
vormd
bewijzen
kelijk bij he

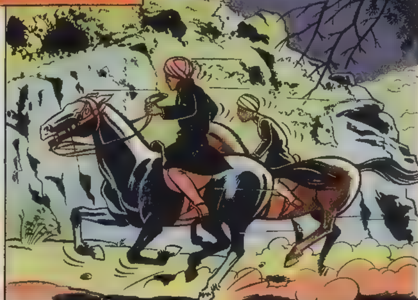
TALISMAN

De onderdanen van de maharadja die opgehitst werden door Gopal zijn klaar voor de opstand. Maggy en Teddy trachten intussen te ontsnappen uit de tempel waar zij werden opgesloten..

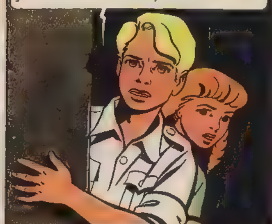

EXCLUSIVITEIT VOOR « KUIFJE »

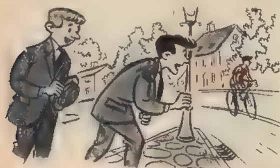
Hallo Hallo, hier LUC VARENNE !...

WIJ REIZEN OM TE LEREN !

HET is een lied dat je kent. Inderdaad, wie reist kan veel zien, veel horen en soms ook in onverwachte situaties geraken. Mijn beroep brengt mee dat ik veel moet reizen. Nu ik weer voor een hele maand de baan op ga, wil ik jullie een paar anekdoten vertellen die betrekking hebben op de Ronde van Frankrijk. Op zekere dag volgde ik per motorfiets of, om nauwkeuriger te zijn, ik volgde niet meer, ik was vooruit op de Ronde en wachtte de renners op in een klein dorp.

IK wou de indrukken kennen van de mensen die het spektakel zouden bijwonen. Plotseling zag ik een plechtige begrafenisstoet afkomen. De mensen die de lijkkist volgden zagen er erg triestig uit. « Daar komen de renners ! Daar komen de renners ! » riep iemand. En inderdaad, in de verte een grote stofwolk en enkele bontgekleurde truien. Wat er toen gebeurde, zal ik nooit vergeten. In een oogwenk was er van de hele begrafenisstoet niets meer te zien dan de lijkwagen... Al die mensen, met triestig gezicht en rouwkleren, stonden te midden van het publiek dat de renners toejuichte. Geen zeer stichtend schouwspel, zal je me zeggen. Inderdaad ! Ik begreep die dag dat wij ten slotte van zo weinig tel zijn op deze aarde !...

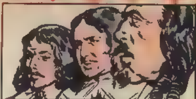

Je weet het, de mensen die op de Ronde wachten zijn als gek. In steden en dorpen, waar de renners doorkomen, wordt het werk stilgelegd, scholen worden gesloten, de fabrieken zijn verlaten, in de kazernes is er geen enkele schildwacht meer te vinden en zelfs de brave huismoeders laten die dag hun eten aanbranden om toch maar niets te missen...

Op een goeie dag nu was ik toch een beetje verrast, toen ik daar langs de weg een hele rij mensen in het wit gekleed op de Ronde zag staan wachten. Het waren waarachtig dokters, verplegers en verpleegsters. Ik kon niets anders dan even een praatje met hen beginnen, want ik vroeg mij af : « Wat hebben ze met hun zieken gedaan, of is er in dat hospitaal misschien geen enkele zieke meer ? ». « Ekskuseer, zei ik tot een van hen, u is misschien dokter in het hospitaal hier een eind verder ? ». « Ja, natuurlijk. En wat zou dat ? », antwoordde hij mij. « Als ik goed begrijp is uw kliniek op dit ogenblik leeg of waren er misschien geen zieken ? ». « Mijnheer, zei toen de dokter, indien u zo vriendelijk wilt zijn eventjes tot daar te wandelen en te kijken wat er daar gaande is, zult u grote ogen opzetten ». Ik deed het. Alle vensters van de kliniek stonden wagewijd open en overal hingen trossen nieuwsgierige kijkers naar buiten. Het waren waarachtig de zieken, en zij zagen er niet uit alsof ze spoedig een dokter zouden nodig gehad hebben ! Ze riepen en joelden om ter hardst. « Zie je wel, zei de dokter, die mij gevolgd was, dat zijn nu onze gewonden en onze zieken. Toen zij hoorden dat de Ronde hier zou voorbij komen, was er geen houden meer aan, zelfs diegenen die gisteren geen vin konden verroeren zijn vandaag te been. Zij voelen hun pijn niet eens meer. Dat hoeft je niet zo te verwonderen, sport is een goed geneesmiddel !

TWINTIG JAAR LATER

PORTHOS WENST EEN TITEL

(25) D'ARTAGNAN liet zich niet ontmoedigen door het feit dat hij Aramis niet voor zijn zaak had kunnen winnen en reed de volgende dag naar Porthos. Deze laatste leidde een zeer weelderig bestaan. Nauwelijks was d'Artagnan binnen de poort van het kasteel of de reus verscheen op het perron. Ook hij was in die twintig jaar weinig veranderd. Hij droeg nog steeds een grote snor en had zijn blozende gelaatskleur behouden. « Verduiveld ! riep hij Maar dat is waarachtig d'Artagnan ! Kom in mijn armen, vriend ! » Porthos weende van ontroering en d'Artagnan kon geen woord meer uitbrengen. De knechten keken met grote verbazing naar dat ontroerend toneel.

(26) BIJ een fijne maaltijd en heerlijke wijn werden herinneringen opgehaald Porthos zuchtte een paar keer diep. « Zou hij niet gelukkig zijn ? vroeg d'Artagnan zich af. Hij is nochtans schatrijk en heeft geen zorgen. Nu, in dit geval bestaat er een kans dat ik hem voor mijn zaak win. » Hij stelde een paar handige vragen en vernam dat Porthos kastelen, wouden, akkers, geld, een zeer talrijk personeel bezat en zo vrij was als een vogel. « Maar wat wens je dan nog meer ? » vroeg de Gascogner. Porthos zuchtte opnieuw en zei : « Helaas ! beste vriend ik voel mij zo eenzaam ! » .

(27) BOVENDIEN ben ik hier als kasteelheer het laatst in de streek gekomen. Ik heb mijn adeltitels nog niet lang Mijn buren hebben titels die dateren van de regering van Karel de Grote. Zij bekijken mij scheef, begrijp je ? Ik heb al drie duels gehad. Nu vermijden ze mij en ik verveel mij ondanks mijn rijkdom. Hoe is 't mogelijk ? zal je zeggen. Ik zou een titel moeten hebben, een titel van baron b.v., dan zou ik beter kunnen opschieten met mijn buren. » — « Mijn beste Porthos, antwoordde de Gascogner, vandaag breng ik je die titel ! .

(28) PORTHOS maakte een luchtsprong van blijdschap. De eetzaal daverde en twee of drie wijnflessen vielen er van om. « Wat ? » vroeg hij met gesmoorde stem. D'Artagnan besloot zijn kaarten op tafel te gooien en over Mazarin te spreken. Porthos interesseerde zich helemaal niet voor de politiek en kende Mazarin slechts van « horen zeggen ». Het voorstel leek hem aanlokkelijk en hij stemde toe. Hij zou weer enkele avonturen kunnen beleven, de degen moedig hanteren en bovendien lachte het kroontje van baron hem erg toe. « Ik ben je man, d'Artagnan. En onze vrienden, hoe staat het daar mee ? »

(29) DIE vraag kwam een beetje onverwachts. D'Artagnan fronste de wenkbrauwen. « Ik heb Aramis gezien, antwoordde hij, die deugt niet meer voor het leven van soldaat. Hij is op en top een filosoof. » — « En Athos ? » — « Ik zou Athos nu een bezoek willen brengen. » — « Goed, zei Porthos, dat doet mij plezier. Breng hem mijn beste groeten en mijn woord heb je in ieder geval. Morgen reeds rijd ik naar Parijs en wacht daar op je. Maar ben je er wel zeker van dat Mazarin mij baron zal maken ? » — « Ik sta er borg voor ! » lachte de Gascogner. Enkele uren later namen onze vrienden afscheid en d'Artagnan reed naar Blois

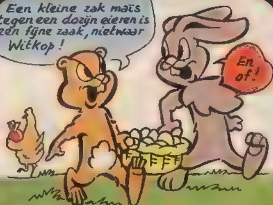
(30) DAT is één, dacht d'Artagnan, terwijl hij naar het kasteel van Athos galoppeerde. Ik zal ten minste niet met lege handen naar Parijs terug moeten. » Van de drie musketiers was de reus Porthos echter het makkelijkst te overtuigen, dat wist hij. Maar met Athos, de edele, dappere, eerlijke Athos zou het veel moeilijker zijn. « Ik hoop maar dat hij niet ook in een samenzwering betrokken is ! » zuchtte de Gascogner. Hij reed niet door naar het kasteel. Iets was er dat hem daarvan weerhield, en hij zond daarom Planchet als verkenner. « Ga, zei hij, en vraag of de graaf de la Fère een edelman kan ontvangen ! »

(Word. voortgezet.)

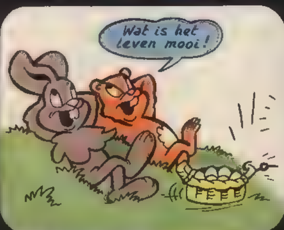
MOTTIE en de EIEREN

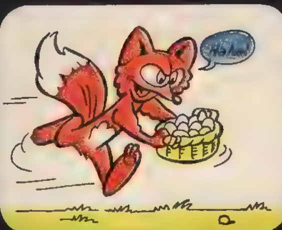
door

J. ANGENOT

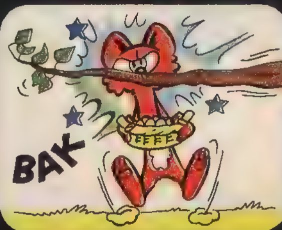

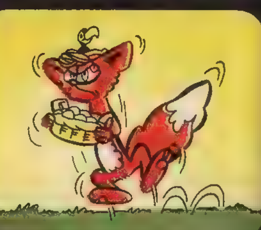

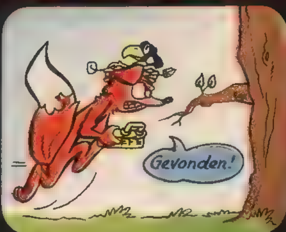

Gevonden!

!
TOK

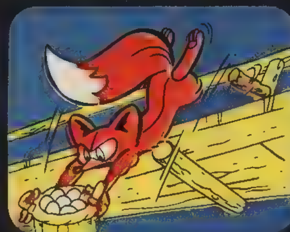

Ziezo!

Eens over de brug zal ik gerust zijn!

Haast je, Witkop!

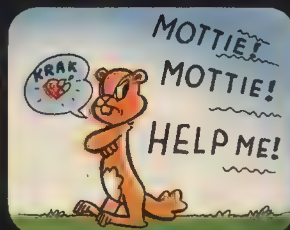

Ze denken dat ze slim zijn, maar ik doorzie hun plan!

Ik dans er over! Een... twee... drie!...

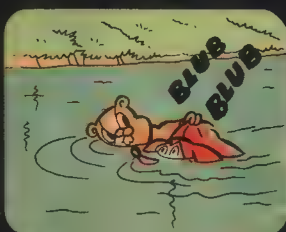

PLAF

MOTTIE! HELP ME! IK KAN NIET ZWEMMEN...

KRAK
MOTTIE!
MOTTIE!
HELP ME!

IK KOM! IK KOM!

BLUB
BLUB

Die heeft nogal een borrel gedronken, zeg!

Anjo
MELK
Zou die vriendschap wel lang duren?
EINDE

KUIFJE *vertelt*

VAN DRUKKER TOT STAATSMAN

HET is makkelijk te raden over wie het gaat. De drukker die staatsman werd heette Benjamin Franklin. Hij werd geboren op 17 januari 1706 als vijftiende kind van een nederige Schotse familie. In Amerika en ook in Europa herdenkt men thans de 250' verjaardag van zijn geboorte. Hier dan enkele gegevens over Franklin.

BENJAMIN FRANKLIN

BENJAMIN had het als kind niet zo makkelijk. Hij kon slechts één jaar naar school lopen en leerde op zijn eentje lezen en schrijven. Dan hielp hij zijn oudste broer in de drukkerij. Hij hield van dit werk, en 's avonds leerde hij Latijn, Spaans, Italiaans, Frans, sterrekunde en natuurkunde. Hij verbleef een jaar in Engeland, vestigde zich nadien als drukker te Philadelphia en werd uitgever van de *Pensylvania Gazette*, die nog verschijnt onder de titel *Saturday Evening Post*. Hij was de uitgever van de *Poor Richard's Almanack* waarmee hij zijn roem als schrijver verdiende. Deze almanak vond in Amerika zeer veel aftrek en nadien noemde men Benjamin Franklin vaak « Poor Richard ».

Van 1753 tot 1774 was hij postmeester-generaal van alle Engels-Amerikaanse koloniën. Dit wil niet zeggen dat hij iets voelde voor de koloniale heerschappij van Groot-Brittannië. Integendeel, hij streed onverpoosd voor de vrijheid en de onafhankelijkheid van de Verenigde Staten. Hij protesteerde o.m. krachtdadig tegen het opleggen van belastingen aan de koloniën en toen de oorlog om de onafhankelijkheid van Amerika uitbrak, werd hij als gevolmachtigde van de opstandige koloniën naar Frankrijk gestuurd om daar hulp en steun te verkrijgen.

Mijn haar is lang, grijs en schaars, zo schreef Benjamin Franklin, *ik draag een bontmuts die mijn voorhoofd bedekt tot aan mijn bril. Wat zullen die gepoederde heren van Parijs raar opkijken als ze me zien.*

Franklin was inderdaad zeer eenvoudig. Hij verafschuwde weelde en uiterlijke praal. Toch werd hij te Parijs een populaire figuur. Men bewonderde zijn bescheidenheid en zijn vooruitstrevende ideeën. Men bewonderde in hem tevens de geleerde.

Franklin heeft de stoot gegeven tot veel maatschappelijke verbeteringen: straatverlichting, stadsreiniging en leenbiblioteken. Hij beoefende de natuurkunde en was de uitvinder van de bliksemafleider.

Zijn zoon William vertelde het eerste experiment:

Het onweer naderde en Franklin begaf zich naar een weide in de omgeving van Philadelphia. Hij liet zijn vlieger (draak) op. Een onweerswolk dreef er over, maar de vonk elektriciteit die Franklin wou zien kwam niet en hij wanhoopte reeds. Toen zag hij dat de vezels van de hennepkoord uit elkaar gingen en stijf stonden. Hij legde onmiddellijk de vinger op de sleutel onderaan de koord en er sprongen enkele vonken uit.

Ter gelegenheid van de 250' verjaring van de geboorte van Franklin, heeft Philadelphia aan Parijs een imitatie aangeboden van de eerste lantaarns waarmee Franklin de straten van zijn stad deed verlichten.

Na een tijd zag men mensen die een bliksemafleider op hun hoed droegen. Een Franse geleerde vond zelfs de regenscherm-bliksemafleider uit. Een raar ding!

Franklin bestudeerde de aardbevingen, water- en windhozen, zeestromingen en luchttrillingen. Als geboren knutselaar maakte hij uurwerken, muziekinstrumenten en een praktische kachel.

Na zijn dood schreef men over Benjamin Franklin: *Hij ontrukte de bliksem aan de hemel en de scepter aan de tirannen!*

De regenscherm - bliksemafleider uitgevonden door Barbeu-Dubourg gedragen door een Parijzenaar in 1778, naar een gravure uit die tijd.

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONIANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

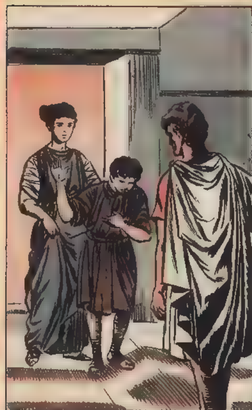
EEN DAG MET CAIUS FABIUS SERPILIUS

IN de loop van onze wandeling door de geschiedenis van de wereld, ontmoetten wij reeds twee sympatieke jongens : Ani in Egypte en Hieronides in Griekenland. Vandaag maken wij kennis met Caius Fabius Serpilius, een jonge Romein die leefde in de vijfde eeuw voor Christus. Hoe leefde Fabius ? Was zijn lot te benijden ? Is het jammer dat wij geen Romeinen waren uit de vijfde eeuw voor onze tijdrekening ?

3. — KLANTEN EN SLAVEN

IEDERE morgen was het atrium gevuld met een heleboel mensen die de baas kwamen groeten. Dat waren de klanten van Sextus. Zij droegen allemaal een mand, de sportula, waarin Sextus voedsel lei. Caïus hield niet van hen. Hij was goede maatjes met Verinus, de slaaf die de varkens verzorgde, en hij verstond maar niet hoe het mogelijk was dat de varkens het beter hadden dan Verinus !

1. — SALVE, PATER !

DE huizen van Rome waren nog bescheiden. Het huis van Sextus tegen de flank van de Coliseusheuvel, was een landhuis. Sextus was van goede afkomst. Hij was van het geslacht der Fabia's. De vrouw van Sextus was een patriciërsdochter. Zij heette Metella en hun zoon was tien jaar oud · Caïus. De familienaam was Fabius, de bijnaam, Serpilius, betekende slimmerd, grapjas. Caïus wist dat zijn vader heer en meester was in huis. Hij beschikte over leven en dood. Sextus was een goed man. Hij hield van Metella, van Caïus en de kleine Fausta. Het eerste wat Caïus iedere dag deed was zijn vader begroeten...

4. — HET FORUM

CAIUS hield van de levendige drukte op straat. Het is daar dat hij liefst speelde en hij wandelde ook graag met zijn vader naar het forum, waar de grote markt gehouden werd, en het publiek leven zich afspeelde. « Vader, ken je die lui in witte toga ? » — « Ja, dat zijn de candidati. » — « Zijn dat slaven die men wil verkopen? » — « Maar neen, jongen. Het zijn de verkiezingskandidaten. Je weet wel dat het Comitia Centuriata, de volksvergadering, ieder jaar twee konsuls moet kiezen die het land besturen. » — « Vader, een van hen geeft je een teken. » — « Ja, dat is mijn vriend Quintus Pomponius Rufus. Ik wenste dat hij verkozen werd. »

2. — HUISGODEN EN BESCHERMGODEN

IEDER huis had zijn huisgoden. Dat waren beelden voor de haard opgesteld. Caïus kende hen goed. Er waren de maskers van de voorouders, dat waren ook goden. Er waren de goden van het voedsel en de goden die over alles waakten. Dat waren de beschermgoden. Men offerde hen bloemenkransen, wijn en taarten. « Die geluksvogels ! » dacht Caïus, want hij was een echte lekkerbek...

5. — DE DRIEHONDERD GRIJSAARDS

VADER, zijn de twee konsuls dan almachtig ? » vroeg Caïus. « Ja, want zij worden voorafgegaan door de twaalf lictoren, gerechtsdienaars, die roedenbundels en bijl dragen. » — « Staat er niets meer boven hen ? » — « Ja, kijk... Zie je die open poort ? Daar vergaderen de driehonderd senatoren (of patres). Ze zijn bijna allemaal oud-konsuls. De senatoren zijn de meesters van Rome ! »

DE AVONTUREN VAN ALEX

DE TIARA VAN ORIBAL

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Een handlanger van Arbaces heeft een schildwacht neergeslagen...

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

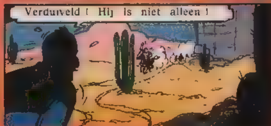
DE VIER WOESTIJNRATTEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

Aan de « Platte Rots » wachten de drie bandieten vol ongeduld op de vierde woestijnrat.

Vraag de albums « De Kat zit in de Zak », « Chick Bill

4.000 jaar geleden werd zij begraven

TUSSEN GOUD

IN april jl. ontdekten enkele egyptologen van Kaïro een grafkelder, een sarcofaag en prachtige overblijfsels van een ver, ver verleden. Deze ontdekking werd gedaan in de oase van Fajoem, op 100 km van de Egyptische hoofdstad, op de plaats waar eens de prachtige piramide stond van Amenemhet III. Deze laatste was een der grootste farao's van de XIIe dynastie, leefde tussen 1850 en 1800 voor onze tijdrekening en bouwde o.m. het Labyrint en waterbouwkundige werken in Fajoem.

HET GRAF STOND VOL WATER

DE grafkamer die ontdekt werd was vierkantig en afgezet door enorme blokken kalkrots die ieder van 15 tot 20 ton wogen. Men gelukte er in ze weg te schuiven maar de verwachtingen van de egyptologen werden teleur gesteld want de grafkamer stond vol water. Te dien tijde was er te Fajoem inderdaad een reusachtig reservoir voor het water van de Nijl. Dit water, zo meenden de geleerden, heeft de grafkamer voor plundering gered. Iets moeten wij dus alleszins terugvinden...

PRINSES NEFEROE

EEN duiker haalde spoedig een gouden beker boven van 50 cm hoog en overdekt met hiëroglyfen. Deze werden ontcijferd en ze bewezen dat men inderdaad een stuk had gevonden van de dodenschat van de familie van farao Amenemhet III. Het moest de begraafplaats zijn van zijn zuster of van zijn dochter, prinses Neferoe.

Het water werd weggepompt en de sarcofaag van de prinses kwam bloot. Rond de sarcofaag kostbare en prachtige vazen in zilver, albast en edelsteen. Sedert de prinses daar begraven

DRIE zilveren vazen die gevonden werden nabij de sarcofaag. Men merkt duidelijk de hiërogiyfen waarmee ze bedekt zijn. Zij werden ontcijferd en bewezen dat men te doen had met de grafkamer van prinses Neferoe, dochter of zuster van farao Amenemhet III

EN EDELSTENEN

was, roerde nooit een hand de sarcofaag. Er bestond dus een kans de mummie of de juwelen terug te vinden. Op 1 mei werd dan het deksel van de sarcofaag gelicht. Het was een zeer plechtig en ontroerend moment... maar ook de lijkkist stond vol water. De mummie en de houten lijkkisten die in de sarcofaag stonden waren volledig vergaan. Op het zwarte water dreven schitterende goudplaatjes, die ongetwijfeld eens de bekleding hadden gevormd voor het binnenste van de lijkkist. Er kwamen juwelen te voorschijn en voorwerpen waarop hiëroglyfen stonden. Het was inderdaad het graf van de mooie prinses Neferoe. De ontdekking van dit graf zal wellicht opheldering brengen omtrent een periode van de Egyptische geschiedenis waarover men nog weinig weet.

DE WRAAK VAN DE FARAO'S

NAAR aanleiding van de opening van dit graf, dat zonder enig incident verliep, werd er opnieuw gesproken over het graf van Tutanchamon in het Koningsdal, dat in 1922 door lord Carnarvon en de egyptoloog Howard Carter ontdekt werd. Tutanchamon stierf op achttienjarige leeftijd in het jaar 1349 voor J.Ch. Aan de ingang van de grafkelder stond er geschreven: « De dood zal met zijn vleugels raken al wie de rust van de farao stoort. » Deze bedreiging kon echter de geleerden niet weerhouden binnen te dringen in het prachtig graf. Het was de prachtigste, boeiendste ontdekking van de geschiedenis en de rijkdom van het graf van Tutanchamon was onmetelijk. De mummie van de grote farao lag in een sarcofaag uit zuiver goud. Toen men deze wou openen slaakte lord Carnarvon plotseling een gil en tastte met de hand aan de wang.

— Ik werd door een mug gestoken zei hij.

's Avonds moest hij zich te bed leggen. De koorts steeg en zes weken later stierf hij. De wraak van de farao? Zes maanden later stierf de broer van lord Carnarvon en dan de verpleegster die hem verzorgd had. Daarop volgde de sekretaris van Howard Carter. Howard Carter zelf echter geloofde niet in de wraak van de farao en hij zette het werk voort...

Om het met een Nederlands dichter te zeggen die het koningsgraf bezong: « En zij daalden naar zijn diepe donker. Met hun beitels, bijlen en houwelen. Om mij uit mijn koningsgraf te stelen: En zij haalden mij uit mijn geflonker... »

Zo was het. Howard Carter zag de mummie en hij kon een kreet van verrassing niet weerhouden: op de linkerwang had de farao een kleine wonde, precies op dezelfde plaats waar lord Carnarvon pijn had gevoeld... De dood maaide intussen verder. De archeologen die Howard Carter hadden geholpen vonden de dood, evenals hun familieleden en kollega's, de Franse geleerde Benedite en professor Lafleur die het graf bezochten. In het geheel twee en twintig doden. De egyptoloog Arthur Mace, die Carter had geholpen, wou ontsnappen aan de vloek die, naar hij meende, op hen allen rustte en nam de boot naar Amerika. Het was te laat, hij overleed tijdens de overtocht. Alleen Howard Carter ontsnapte aan het tragisch lot. Hij stierf een natuurlijke dood in 1939.

HISTOPLASMOSIS

MET de tijd werd het weer stil om het graf van Tutanchamon en niemand dacht nog aan de wraak van de farao's tot Dr Geoffroy Dean, geneesheer in Zuid Afrika in oktober jl. een patient kreeg die, volgens de mening van zijn kollega's, ongeneeslijk ziek was.

Die patient was John Wiles, geoloog in Zuid Rodesia. Dr Dean ondervroeg Wiles en vernam dat deze een maand tevoren de mogelijkheid had onderzocht om de guano, afkomstig van reusachtige vledermuizen en in grote hoeveelheden opgehoopt in de grotten van Kariba (Centraal Afrika) voor de nijverheid te gebruiken. Toen ging er Dean een licht op en hij dacht aan histoplasmosis, een zeldzame ziekte waarvoor men nog geen afdoend geneesmiddel had gevonden. Dr Dean liet het bloed van de geoloog ontleden en behandelde hem intussen met aureomycine en penicilline. Het resultaat van de bloedanalyse bevestigde de diagnose van Dean: zijn patient leed aan histoplasmosis en zijn behandeling bleek de juiste want Wiles genas. Het was toen dat Dr Dean zijn eigen nota's omtrent de ziekte vergeleek met die welke de geneesheren, die vroeger de egyptologen hadden verzorgd, hadden opgetekend en hij kwam tot de vaststelling dat het hier om dezelfde ziekte ging. In het graf van Tutanchamon waren dezelfde kiemen aanwezig als in de grotten waar vledermuizen leven. Veel geneesheren delen de overtuiging van Dr Dean. Het mysterie van de wraak van de farao's uit het Koningsdal is dus opgehelderd, ofwel heeft de dichter gelijk, die de farao deze mooie verzen in de mond lei:

MAAR MIJN LAATST GEHEIM BLEEF HUN ONTHOUDEN
WANT EEN KONING LEVERT ZICH NIET UIT.

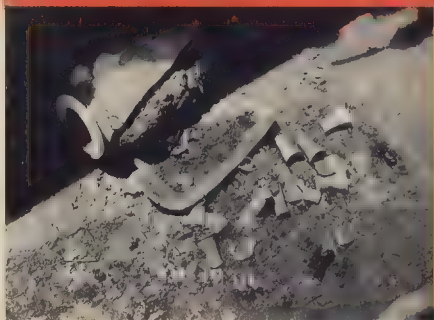

Het gouden dodenmasker van Tutanchamon.

Egyptologen en journalisten bogen zich over de grafkelder. De sarcofaag van prinses Neferoe stond vol water. In het midden merkt men een grote vaas die gebroken is.

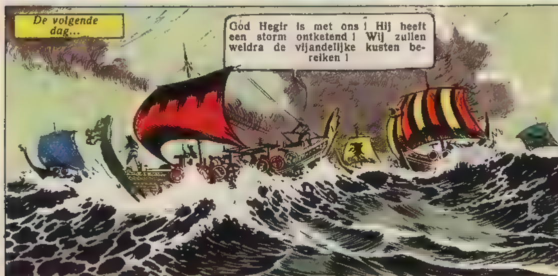
DEZELFDE vaas nadat het water uit de sarcofaag was gepompt. Rond de vaas kleine bekers in albast. Waarschijnlijk waren zij eens gevuld met de schoonheidsmiddelen en de parfums van de prinses.

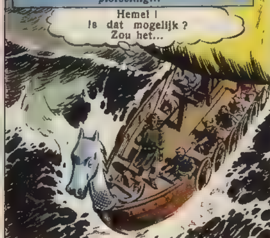
Harald de

Op het bevel van de koning van Noorwegen zullen Harald en Snorri de Zweedse kust plunderen
Vidga de koning van Zweden heeft inderdaad het vriendschapspact met Noorwegen geschonden

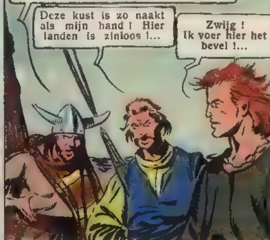

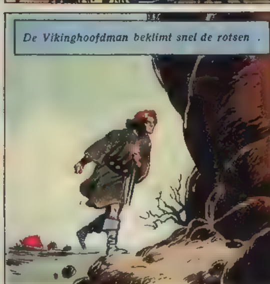

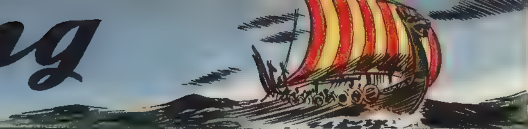

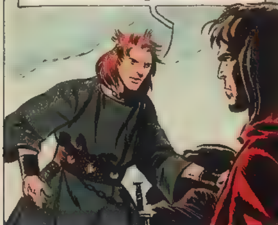

Viking

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

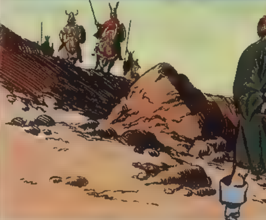

(Wordt voortgezet.)

DE SCHRIK VAN B

EN PLOTSEL GROTER, VE

HET Hoge Noorden van Canada strekt zich uit van de Hudsonbaai tot aan de Pool. Dat is een oppervlakte twee keer zo groot als Europa. De winter heerst er negen maanden per jaar, de korstmossen verdwijnen onder een dikke laag sneeuw en het azuurblauw water van de vele kleine meren verstijft bij een temperatuur die heel vaak daalt tot —40°. De wind is er krachtig en huilt verschrikkelijk over die oneindige witte vlakte die Barrenland genoemd wordt.

IN dit land wonen de trappers. Ze komen van overal en van nergens en strijden iedere dag de harde strijd voor hun bestaan. Hun enige gezellen zijn de sledehonden Ze hebben niet alleen te worstelen tegen de koude, de winden en de sneeuwstormen, maar ze hebben ook af te rekenen met de beren en de wolven die steeds uitgehongerd en op zoek zijn naar iets om onder de tand te steken.

John Forster was een avonturier, die naar het verre Barrenland was gekomen om eens iets ongewoons te beleven, om vrij te zijn en ongestoord in de wilde natuur te kunnen ronddwalen. Hij zette zijn vallen van september tot juli en keerde steeds met een volle slede huiden van vossen, bevers en marters naar de bewoonde wereld terug. Hij stond bekend als een van de beste jagers.

John had nooit meer dan vier honden voor zijn slede gespannen, maar iedereen wist dat die vier konden wedijveren met een slede van acht Hij had zijn honden Billy, Jyp, Gus en Nap geheten.

De trappers waren niet jaloers op elkaar, zij benijdden elkaars buit nooit, maar toch waren er enkelen, die graag honden zouden gehad hebben zoals die van John en die graag de knepen zouden gekend hebben om ze in de slede te spannen zoals John dat kon.

Niemand wist eigenlijk wat 'n grote plaats die vier honden in het hart van John innamen. Zijn lieveling was Nap, en ziehier waarom...

★

DE winter was bijna ten einde en alle vallen werden leeg gemaakt De trappers vuurden hun honden aan, want zij wilden ten allen prijze de stad bereiken alvorens de lente doorbrak In Barrenland betekende de lente immers een katastroof Inderdaad, de sneeuw moet dik en hard zijn om er snel met de slede te kunnen over glijden.

Nap was de eerste van de vier honden die de kariboe, aldus noemt men het rendier in het noorden van Canada, gewaar werd. Hij draaide zijn hoofd naar John, huilde lang en klagend en begon dan als een razende aan de slede te trekken. Na hem werden ook de drie andere honden de kariboe gewaar en weldra gleed de slede pijlsnel over de witte vlakte.

John Forster zat hoog op een berg dierenhuiden en daarom zag hij het rendier vooraleer zijn honden het in de gaten kregen. Met harde stem riep hij :

— Yaho ! Vooruit, jongens, vooruit !

De honden trokken zo hard dat hij zich met beide handen aan de leuning moest vastklampen om niet op de grond geworpen te worden. Toen het rendier zich rekenschap gaf van het gevaar, was het reeds te laat Zonder de vaart van de slede te doen vertragen schoot John tweemaal. Het dier stortte dood neer...

De honden van John Forster waren uitgehongerd, want zij hadden sedert drie dagen niets meer te eten gehad Je moet weten wat uitgehongerde honden zijn, om je te kunnen voor

ARRENLAND

NG WAS NAP DAAR. HIJ SCHEEN VEEL EL BOOSAARDIGER, VEEL STERKER...

stellen hoe ze zich op een gevallen rendier storten. Zij bekommeren zich dan niet meer om de bevelen van hun meester, denken niet meer aan de slede die achter hen aansleept, alles wordt door elkaar geworpen Zo geschiedde het ook met de slede en met de dierenhuiden van John Toen hij zich had kunnen oprichten en de dierenhuiden weer op de slede had gelegd, moest hij van zijn zweep gebruik maken om de honden van hun prooi te houden en het was op dat ogenblik dat Wan-Ta verscheen, een enorme grijze beer, de schrik van Barrenland.

John schouderde zijn geweer, maar kreeg de tijd niet om te schieten, want de beer had zich reeds op hem geworpen Zij rolden door de sneeuw en vochten op leven of dood. Aan de afloop van dit gevecht kon niemand twijfelen : de beer was immers veel sterker dan de mens. John trachtte het ernorme beest te wurgen, maar hij voelde de klauwen steeds dieper in zijn schouders dringen. Nog een ogenblik en hij zou zijn greep moeten lossen. Als door een waas zag hij dat zijn vier honden moeite deden om de leidsels van de slede los te maken en hem te hulp te komen. Al zijn honden wilden hem te hulp komen... behalve Nap. Deze laatste lag roerloos in de sneeuw, net alsof hij dood was. John was er nochtans heilig van overtuigd dat hij niet aangevallen was door de beer. Een ogenblik nog hoopte hij dat de drie andere honden er zouden in slagen zich los te maken en hem zouden verlossen alvorens de beer hem zou doden Zijn krachten namen af. De strijd werd nog ongelijker. Hele stukken vlees waren uit zijn schouders en borst gerukt Nog een keer draaide John het hoofd om naar zijn trouwe honden, die hem jaar in jaar uit over de barre sneeuwvlakte hadden getrokken. Hij wist dat zij op hun beurt door de reusachtige grijze beer zouden gedood worden. Neen, dat lot verdienden zij niet, behalve dan Nap misschien...

Wat hij toen zag, gaf hem opnieuw moed : Nap beet langzaam en metodisch zijn leidsels stuk en zou er vlugger geraken dan zijn drie makkers die er nijdig, maar hopeloos mee worstelden. Forster had opeens weer de kracht om het uit te houden tot Nap zou komen. Hij slaagde er zelfs in de open muil van de beer van zich af te slaan, en plotseling was Nap daar. Hij scheen veel groter, veel boosaardiger, veel krachtiger dan hij in werkelijkheid was. Langzaam, afgemeten koos hij de kwetsbaarste plek van de beer en plantte dan zijn stevige tanden in de nek van de gemeenschappelijke vijand. Hij beet tot de reusachtige beer levensloos neerviel...

Dat was het einde van de schrik van Barrenland... John had nog de kracht op de slede te geraken en dank zij zijn dappere honden bereikte hij de bewoonde wereld waar hij kon verzorgd worden. Dit is slechts een episode uit de strijd van man en hond tegen de grootse en vijandige natuur. We zouden echter tientallen geschiedenissen kunnen vertellen die zich voordeden in het uitgestrekte en woeste Barrenland...

VERHAAL DOOR JO POLLART
GEILLUSTREERD DOOR REDING

Ton en Tinneke

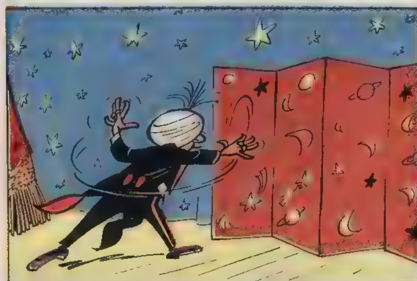
DOOR Franquin

PLANTEN ZONDER CHLOROPHYL

DE PARASOLZWAM

EEN paddestoel (1) die makkelijk 30 cm hoog kan worden. Het hoedje is rond als de paddestoel nog jong is en waaiert dan stilaan open, zodat men hem het best kan vergelijken met een parasol. Het is bruin en heeft bovendien nog donkerbruine stippels, behalve dan op het kruintje dat glad blijft. De diameter van het hoedje gaat van 10 tot 25 cm, de onderkant is geelwit, maar wordt bruin als de paddestoel wat ouder wordt. De stengel is dus zeer hoog, slank, hard, hol en zit vol bruine stippen net als het hoedje, die men best zou kunnen vergelijken met schubben. Het vlees is wit of rozewit. De geur is aangenaam. Men vindt de parasolzwam vooral in de herfst in kiezelgrond. Je kan alleen het hoedje gebruiken om te eten, het is fijn van smaak. De stengel is te hard.

DE ORANJEGROENE MELKZWAM

DEZE paddestoel is heel anders van vorm dan de parasolzwam. De buitenste randen van het vlezig hoedje zijn naar boven toe afgeplat. Het heeft een oranje kleur met groene stippen. De stengel zit eerst vol merg, maar wordt met de ouderdom hard, hol en breekbaar. Heel dikwijls is hij doorploegd van oranjekleurige voren. Door het kontakt met de lucht wordt het vlees spoedig groen. Wanneer je deze paddestoel afplukt, loopt er een oranjekleurige melk uit, die zoet ruikt. Vandaar ook de naam melkzwam. Ik hoop dat je nooit lust zult voelen om deze oranjemelk te drinken, want ze smaakt alles behalve lekker. Er bestaat weinig kans toe dat je deze oranjegroene melkzwam zult opeten, want het groen vlees ziet er onsmakelijk uit.

DE RUSSULA LEPIDA

HET hoedje is eerst bolvormig, strekt zich later glad uit en vormt in sommige gevallen in het centrum een kuiltje. Meestal is deze paddestoel karmijnrood. Deze kleur kan echter verbleken tot okergeel, vooral dan in het midden. De Russula Lepida is een harde paddestoel. Onderaan is het hoedje wit, soms roosachtig. De stengel is vol, cylindervormig, hard, wit en soms aan een zijde roosachtig gekleurd. Het vlees is hard, wit en heeft vers bijna geen reuk. De Russula Lepida is eetbaar.

HET EEKHOORNTJESBROOD

DE naam zegt het reeds, eekhoorntjesbrood moet lekker zijn en inderdaad, wanneer je in de herfst het eekhoorntjesbrood vindt aan de zoom van het bos, open plekken in het woud en zelfs langs de weg, pluk het dan vlug. Het hoedje is vlezig, rond en dik met een diameter die gaat van 10 tot 20 cm. Het eekhoorntjesbrood is kastanjebruin of lichtbruin en is gevormd door vele fijne buizen, die tegen elkaar zijn geplakt. De stengel is dik en vol, kort of lang en geelbruin gekleurd. Het vlees is eerst vast en daarna zacht. Het behoudt zijn kleur wanneer men het aan de lucht bloot stelt, in tegenstelling met de satansboleet die blauw wordt.

DE SATANSBOLEET

HET hoedje is wit en heeft soms groene stipjes, mooi bolrond, glad, dik, hard. Soms heeft het hoedje van de satansboleet een diameter van 10 cm, soms ook van 30 cm. De stengel is kort, heel dik en geel. In het midden is hij soms rood en onderaan loopt hij uit in een brede rode rand. Het vlees is dik, sponsachtig en heeft een zacht parfum. Rukt men deze paddestoel uit en stelt men hem bloot aan de lucht, dan wordt hij blauw. Men vindt de satansboleet meestal aan de rand van een loofbos. Hij heeft de reputatie zeer giftig te zijn, vandaar zijn naam satansboleet. Dit is echter wel overdreven. De satansboleet is niet dodelijk, maar het is toch best deze paddestoel niet te eten.

DE BUISJESZWAM

JE vindt de buisjeszwam steeds op boomstammen of boomtakken en ze komen als het ware uit de schors van de boom gekropen. Meestal tref je ze aan op berken. Het hoedje is glad, bedekt met een dun bruin velletje dat verbleekt als de paddestoel ouder wordt. Het kan een diameter van 15 cm hebben. Het vlees is eerst zacht en wit en wordt daarna kurkachtig. De buisjeszwam nestelt zich gewoonlijk in een wonde van de boom, veroorzaakt een verrotting en heeft er schuld aan dat de boom sterft.

DE TONDELZWAM OF TRAMETES

DE vorm van het hoedje van de tondelzwam kan men best vergelijken met een klomp. Het is soms 20 cm dik en de breedte kan 40 cm bereiken bij de grootste exemplaren. Het is doorgroeft van grijze of geelbruine ringen. Zoals bij de buisjeszwam is ook het vlees van de tondelzwam kurkachtig, makkelijk breekbaar. Men vindt deze paddestoel heel het jaar door op dood hout, maar ook op levende bomen zoals op de eik, de populier, de beuk, de wilg en de es. Hij veroorzaakt eveneens een soort van verrotting. De tondelzwam is niet eetbaar. Vroeger gebruikte men deze paddestoel om tondelstokken te maken.

(1) Lees ook Kuifje nummer 25.

DE PARASOLZWAM

DE ORANJEGROENE MELKZWAM EN RUSSULA LEPIDA

DE TONDELZWAM

DE BUISJESZWAM

DE SATANSBOLEET

HET EEKHOORNTJESBROOD

DAT IS SPORTIEF

VIER atleten liepen zo hard ze konden om kampioen van Australië te worden. Op 600 yards van de aankomstlijn kreeg een van hen, Ron Clarke, een inzinking en viel neer. Om niet op Clarke te lopen zag John Landy, die volgde, slechts één uitweg: over hem te springen. Meegesleept door z'n eigen snelheid, liep John nog enkele meters voort, stopte dan en keerde op z'n stappen terug om er zich van te vergewissen dat Ron Clarke niet gewond was. Dit was gelukkig niet het geval. John Landy startte opnieuw en won de loopwedstrijd in 4' 4" 2/10 met een voorsprong van 10 yards op de volgende rivaal. Te Melbourne, waar deze wedstrijd plaats vond, werd de overwinnaar van harte toegejuichd en dat niet alléén om zijn prestatie, maar ook omdat hij getoond had wat « sportief zijn » eigenlijk is.

DE KORPORAAL HAD MAAGPIJN

Abulfall Ainipour, een korporaal van het Iraans leger, kloeg over maagpijn. De dokter opereerde hem en vond in z'n maag: 12 pennemessen, 24 nagelschaartjes, 4 horlogekettingen, een koffielepel en nog een heleboel andere voorwerpen. Abulfall moest plechtig beloven dat spelletje te staken, ofwel z'n heil te zoeken als messenslikker in een of ander cirkus.

DE POS

ANTWOORD OP DE TEST

HEB JE EEN GOED GEHEUGEN?

20 Ja: *Prachtig! Ik wou dat ik zo'n geheugen had! Wie een goed geheugen heeft, leert makkelijk. Je bent vanzelfsprekend telkens bij de eersten van je klas, waar of niet?*

Van 14 tot 19 ja: *Heb je een visueel geheugen, onthou je dus goed wat je ziet, of moet je het horen of de tekst opschrijven vooraleer je iets goed onthoudt. Ga dat een keer na. Vergeet niet dat het geheugen moet goefend worden.*

Van 8 tot 13 ja: *Tracht iedere dag iets van buiten te leren, je lessen b.v., en lees ze 's morgens vooraleer je naar de klas gaat nog eens. Met een beetje oefening krijg je een goed geheugen.*

Van 1 tot 7 ja: *Klaag niet over je slecht geheugen, werk wat meer. Dank zij een voortdurende inspanning en een regelmatige oefening kan je een goed geheugen krijgen.*

0 ja: *Kan je waarlijk niets onthouden? Schrijf het dan op, noteer alles zorgvuldig en herlees je nota's enkele keren per dag. Het is een uitstekende oefening.*

HET MIDDELPUNT

HET middelpunt van de aarde ligt op een diepte van 6.300 km. De diepste mijnschacht ligt op 3,2 km en de diepste boorput om petroleum op te halen ligt op 6,4 km. De gloeiende massa die door een werkende vulkaan wordt uitgespuwd, komt van een diepte die ongeveer 30 km moet bedragen. De aardkorst, die men best met een stijve mantel kan vergelijken, is op sommige plaatsen 60 km dik.

NIEUWS IN

● Om hun beenspieren en de sterkte van hun schop te ontwikkelen, hebben de spelers van de vermaarde Engelse voetbalklub « Arsenal » er iets op gevonden: zij bevestigen een gewicht aan hun schoenen en zijn aldus genoodzaakt voor iedere schop meer spierkracht te ontwikkelen.

● De Russen zijn klaar met de plannen voor een elektrische centrale die de zonneenergie zal benutten en per uur 12.300 KW elektriciteit zou kunnen voortbrengen.

WAARAAN HERKENT MEN HET GENIE!

WAARAAN herkent men eigenlijk « het genie » vroeg een Amerikaans reporter naiefweg aan Salvador Dali. Ken je Salvador Dali? Het is die Spaanse schilder met een snor als een radioantenne, die altijd weer de meest onmogelijke en gekke dingen uithaalt om van zich te doen spreken. Hij geeft b.v. een spreekbeurt gekleed in duikerpak of rijdt met een sneeuwwitte Rolce Royce vol bloemkolen geladen. En het antwoord van Dali: Om een genie te zijn moet men a) bescheiden zijn, b) Spanjaard zijn, c) Salvador Dali heten.

Tilion

HET KORT

● Een Amerikaanse telefoonmaatschappij doet proefnemingen om de telefoonbel, die de mensen gewoonlijk vreselijk zenuwachtig maakt, te vervangen door een aangenaam en vrolijk wijsje.

● Een handelaar in zuivelprodukten wilde absoluut aantonen, dat de boter en de melk die hij verkocht van uitstekende kwaliteit zijn en schreef het volgende op zijn winkelruit : « Al onze koeien bevatten chlorophyl ». Of die brave man ook weet wat chlorophyl is ?

HET ZOUT DER AARDE

TWINTIG miljoen ton zout haalt men jaarlijks uit de zoutmijnen en daarvan worden er vier miljoen ton gebruikt in de chemische nijverheid. Zout wordt gebruikt om zeep en springstoffen te maken, voor kleuren en vetstoffen, voor het weekmaken van water en het harden van staal, voor het smelten van lood, zilver, koper, als meststof en als geneesmiddel. Zonder zout kan een mens niet leven. Eigenaardig is nu dat, wanneer het zeewater té zout wordt het leven er uitsterft. Een voorbeeld : de Rode — of Dode — Zee en het groot zoutmeer in Utah (Ver. Staten). De zoutvoorraad van de aarde schijnt onuitputtelijk. In vroegere tijden, (en ook thans nog in sommige streken van Azië en Afrika) betaalde men met zout.

IN JE GESCHRIFT LEEST MEN JE KARAKTER

RONDE LETTERS

EEN geschrift bestaat uit rechte en uit gebogen lijnen. Ontdekt men nu in een geschrift alleen rechte lijnen, is dit een teken van een zekere stijfheid, het betekent een moeilijk karakter.

Mensen met een zacht karakter hebben over het algemeen ronde letters. Zij ronden alle lijnen af, dit betekent dat zij zich in het leven willen aanpassen, dat zij om de hindernissen heen gaan, of

domineren TEK1.
ontvankelijk TEK2.
vertrouwen TEK3.
wantrouwen TEK4.

dat zij het standpunt van de anderen kunnen begrijpen.

Veel bolronde letters naast elkaar zijn afkomstig van een karakter dat wil domineren (fig. 1).

Steekt een geschrift vol holronde letters, dan hebben wij te doen met iemand die zeer hartelijk, zeer gastvrij is, voor de schrijver in kwestie is de regen zo welkom als de zon. Het is het geschrift van een mens met ontvankelijk gemoed (fig. 2).

Ronde letters die open zijn en naar rechts gekeerd,zoals in tekening 3, zijn afkomstig van iemand met een open en mededeelzaam karakter. De ronde letters die gesloten zijn en als het ware gevuld met kleine schermen wijzen op een wantrouwig en gesloten karakter. Het is iemand die zijn hart niet opent, omdat hij de sleutel van het vertrouwen verloren heeft.

WEDSTRIJD VOOR KIKKERS

TE Angels Camp, in Californië, wordt er iedere lente een jaarmarkt gehouden die duizenden kopers en nieuwsgierigen lokt. Weet je wat het hoogtepunt, de « treffer » van deze jaarmarkt is? Een wedstrijd voor kikkers ! Zoiets vind je natuurlijk alleen maar in Amerika. De liefhebbers brengen hun kikkers mee die nu om ter verst en om ter hoogst moeten springen. De kikkers, die te voren werden opgeleid, kregen ook een naam. Zo hoort men b.v. roepen « Old Joe », « Big Boy » en... schrik niet « Aga Khan » !

JE GAAT MET VAKANTIE

maar je wil vanzelfsprekend iedere week KUIFJE lezen. wil je je geliefdkoosd blad overal ontvangen, let dan goed op :

a) **Indien je geabonneerd bent :** stuur je ons je naam, adres en abonnementsnummer. Daarbij voeg je je **volledig vakantieadres,** evenals het begin en het einde van je vakantie.

b) **Indien je niet geabonneerd bent :** stuur je ons eveneens je vakantieadres, je voegt er echter 8 F. in postzegels bij per nummer dat gewenst is, voor het buitenland 10 F.

DE KAT EN DE KANARIE

MEVROUW Moore van Maryport, in Cumberland, moest inkopen doen en ze zei tot haar 8-jarig zoontje, Alec, pas goed op want je weet dat de kat soms op de kooi van de kanarie springt. Minneke Poes was die dag bijzonder stout en sprong voortdurend naar de kanarie. Wat deed Alec ? Hij sloot de kat in de vogelkooi en liet de vogel vrij rondfladderen. Zo kon hij gerust zijn.

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — *Publiciteit :* **PUBLI-ART**

KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.).
Italië : PERIODICI VALLARDI, Viale Montello, 16, Milan.
Canada : 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

DEVEA
Oplage gekontroleerd door Deveu.

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Ikaros, Blake en Mortimer zijn er in geslaagd de tempel, waar Magon vergadert met de koning van de Barbaren, binnen te dringen. Ook Olrik is daar aanwezig. Onze helden sluiten Magon, Tlalak en Olrik op in een geheime plaats van de tempel...

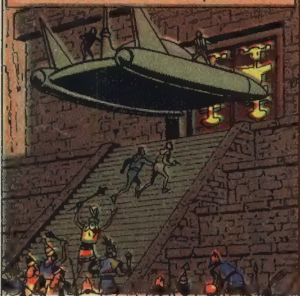

Wat?... Niemand?...

Dat is niet mogelijk! Wij moeten...

